

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/160/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1116207067
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1116207067.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a členov senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej v právnej veci žalobcu: Y.Í. Č., X. XX.XX.XXXX, L. P. XX, L., právne zastúpený: JUDr. Ľubomír Müller, euroadvokát, so sídlom Symfonická 1496/9, Praha 5, proti žalovanému: Slovenská republika, v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné nám. 13, Bratislava, v konaní o náhradu obhajoby vo výške 129,99 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 20. októbra 2017 č.k. 19C 39/2016-63 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa od žalovaného domáhal zaplata sumy 129,99 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 19.03.2016 do zaplata, ako aj náhrady trov konania. Žalovanému nepriznal právo na náhradu trov konania.

2. Vychádzal zo skutkového vymedzenia žaloby, že rozsudkom Vojenského obvodového súdu Bratislava zo dňa 18.12.1981, sp. zn. 3T/334/81 bol žalobca odsúdený pre trestný čin nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa § 269 ods. 1 Trestného zákona k nepodmienečnému trestu odňatia slobody v trvaní 20 mesiacov. Uznesením toho istého súdu zo dňa 12.06.1991, sp. zn. 2Rtv/49/91 bol vyššie uvedený rozsudok zrušený vo výroku o treste a takisto boli zrušené všetky obsahovo nadväzujúce rozhodnutia. Následne rozsudkom Vojenského obvodového súdu Bratislava zo dňa 12.11.1991, sp. zn. 2Rtv/49/91 v znení uznesenia Vyššieho vojenského súdu Trenčín zo dňa 12.12.1991, sp. zn. 2Rto/53/91 bolo žalobcovi uložený nový trest odňatia slobody v trvaní jedného roku nepodmienečne. Rozhodnutím zo dňa 14.05.1996 bol čiastočne odškodnený. Nakoľko však s čiastočnou rehabilitáciou nebol spokojný, usiloval sa o úplnú rehabilitáciu. Tá bola nakoniec vyslovená uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 02.02.2015, sp. zn. 1Nt/3/2011. Dňa 18.09.2015 požiadal žalovaného o dodatočné odškodnenie. Žalovaný nijako nereagoval, preto mu nezostalo nič iné ako obrátiť sa na súd. Predmetom tejto žaloby je nárok na náhradu nákladov obhajoby, ktoré obhajca nemohol vyúčtovať súdu a musel ich preto predložiť k úhrade žalobcovi. Obhajca pôvodne vychádzal z toho, že vec by sa mala riešiť cestou sťažnosti pre porušenie zákona, ako to bolo v rade iných obdobných prípadov. Uviedol napr. uznesenia Najvyššieho súdu SR, a to sp. zn. 5Tz/7/2003, sp. zn. 6Tz/4/2004 a iné. V Českej republike bolo touto cestou vyriešených viac ako 200 obdobných prípadov. Obhajca preto podal podnet ku sťažnosti pre porušenie zákona. On ani jeho obhajca nemohli predpokladať, že na rozdiel od vyššie uvedených prípadov bude v žalobcovej veci podnet odmietnutý. Uviedol, že obhajca je povinný v prospech klienta použiť všetky dostupné právne prostriedky, pričom nemôže predvídať, kto bude nakoniec úspešný. Z toho titulu má

žalobca právo, aby mu zaplatené náklady obhajoby vo výške 129,99 Eur podľa priloženej faktúry a dokladu o úhrade boli preplatené, nakoľko sa ukázalo, že bol väznený nevinne a predchádzajúca rehabilitácia nebola prevedená dôsledne s tým, že podanie podnetu ku sťažnosti pre porušenie zákona smerovalo k rovnakému cieľu, čo nakoniec bolo aj dosiahnuté. Žalovaný jeho nárok neuspokojil do 6 mesiacov od podania žiadosti, a teda mu vznikol nárok na úroky z omeškania od dňa, keď lehota 6 mesiacov uplynula.

3. Žalovaný vo svojom vyjadrení, doručenom Okresnému súdu Bratislava I dňa 16.08.2016, považoval žalobcov návrh za neopodstatnený, nakoľko mal za to, že úkony právnej služby, ktorej náhrady sa týmto domáha boli neúčelné. Nepopieral, že právny zástupca žalobcu chcel využiť všetky možné prostriedky na bránenie práva svojho klienta, no táto samotná skutočnosť nemôže žalovanému zakladať povinnosť priznať automaticky v rámci predbežného prerokovania nároku na náhradu za každý úkon, ktorý si žalobca uplatnil bez dostatočného odôvodnenia ich nevyhnutnosti. Uviedol, že žalobca vo svojom návrhu poukázal na rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 04.04.2012, č.k. 11C/113/2011-102, v zmysle ktorého pri rozhodovaní o nároku na náhradu škody by súd nemal posudzovať účelnosť trov takto vynaložených v súvislosti s nutnou obhajobou, ale mal by posudzovať, o čo sa majetok žalobcu zmenšil v príčinnej súvislosti s dosiahnutím nápravy nezákonného stavu vyvolaného nezákonným odsúdením žalobcu. Nestotožnil sa s názorom prezentovaným žalobcom a zastával názor, že pre priznanie nároku na náhradu škody titulom trov obhajoby je nutné preukázať, že jednotlivé úkony právnej služby zahrnuté do vyúčtovania boli skutočne realizované. Ak by v rámci prebiehajúceho konania uskutočnil právny zástupca každý deň úkon právnej služby, a to bez ohľadu na jeho účelnosť, potom by v rámci následného konania o náhrade škody museli byť všetky takto uskutočnené úkony nahradené. V danej veci ide o špecifický prípad, kedy k odstráneniu negatívnych dopadov nezákonného rozhodnutia mohlo dôjsť viacerými spôsobmi, avšak je povinnosťou právneho zástupcu, aby pri bránení práv svojho klienta postupoval s odbornou starostlivosťou a zvažil, ktorý z možných spôsobov dosiahnutia sledovaného cieľa je pre klienta najviac priaznivý. Poukázal na § 18 ods. 5 zákona č. 586/2003 Z.z., ktorý uvádza, že odmena advokátovi nepatrí za tie úkony, pri ktorých nepostupoval s odbornou starostlivosťou. Pri určovaní náhrady trov konania je potrebné posudzovať účelnosť vynaložených trov a priznať náhradu výdavkov, ktoré boli potrebné na uplatnenie alebo bránenie práva. Taktiež z oznámenia Generálnej prokuratúry SR zo dňa 29.01.2004, ktorým bol právny zástupca žalobcu informovaný, že jeho podnet ku sťažnosti na porušenie zákona zo dňa 04.11.2003 bol vyhodnotený ako nedôvodný, je podľa názoru žalovaného celkom zrejmé, že právny zástupca žalobcu v danej veci nepostupoval s odbornou starostlivosťou. K posudzovaniu účelnosti úkonov právnej služby, ktoré nesmerovali k účinnej obhajobe práv žalobcu, poukázal na rozsudok OS Bratislava I č.k. 10C/50/2013 a rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 10C/86/2012-78. Poukázal tiež na znenie plnej moci zo dňa 11.03.2011 a uviedol, že žalobca si opätovne aj v tomto konaní uplatňuje náhradu nákladov aj za úkon prevzatie a príprava obhajoby na základe plnej moci zo dňa 22.07.2015, ktorej rozsah je prakticky totožný s plnou mocou zo dňa 11.03.2011 a bol toho názoru, že k prevzatíu veci došlo v danej prípadе len raz, a to dňa 04.11.2003 a takéto konanie právneho zástupcu, keď pred každým čiastkovým konaním týkajúcim sa dosiahnutia žalobcovej rehabilitácie opätovne vystavuje novú plnú moc, iba umelo navyšuje trovy konania. Postup právneho zástupcu v danom prípade je v rozpore s dobrými mravmi a tak nepoživajúcu právnu ochranu. K preukázaniu vzniku škody žalovaný spochybnil relevanciu žalobcom predloženého dôkazu na uplatnenie nároku, a to konkrétne príjmového dokladu E č. 9/2015 zo dňa 18.09.2015, na ktorom chýba potvrdenie o zaúčtovaní pokladničného dokladu v peňažnom denníku, v pokladničnej knihe právneho zástupcu a podpisový záznam osoby zodpovednej za jeho zaúčtovanie, a teda tento nespĺňa náležitosti účtovného dokladu podľa § 10 ods. 1 zákona č. 431/2002 Z.z. o účtovníctve. Poukazom na § 12 advokátskeho poriadku Slovenskej advokátskej komory mal za zrejmé, že advokát je povinný viesť účtovnú evidenciu a uchovávať doklady podľa všeobecne záväzných právnych predpisov. Zároveň v zmysle § 13 tohto poriadku po skončení zastúpenia je advokát povinný bez zbytočného odkladu vec s klientom písomne finančne vysporiadať. K úrokom z omeškania žalovaný uviedol, že mu nie je zrejmé s poukazom na lehotu stanovenú § 374 ods. 2 zákona č. 141/1961 Zb. na základe akej skutočnosti žalobca stanovil dátum od ktorého počíta omeškanie žalovaného.

4. Žalobca v podanej replike doručenej súdu dňa 16.01.2017 uviedol, že jeho právny zástupca žiadne neodôvodnené úkony neuskutočňoval. Skutočnosť, že rehabilitačný súd v roku 1991 opomenul aplikovať čl. VI amnestie z 08.12.1989, bol len jedným z dôvodov podania podnetu. K prevzatíu plnomocenstva uviedol, že práve prevzatie veci ku konaniu o sťažnosti pre porušenie zákona zo dňa 04.11.2003 je predmetom tejto žaloby. Žalobca vyúčtované náklady zaplatil a potvrdenie o ich úhrade predložil. Nie

je jeho vecou, aby kontroloval ako jeho právny zástupca veci účtoval. Advokát vec riadne vyporiadal s klientom potom, ako bol v roku 2015 dosiahnutý cieľ obhajoby, t.j. úplnej rehabilitácie žalobcu. Advokát pritom riadne evidoval všetky úkony, ktoré vykonal aj v roku 2003.

5. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania zistil, že Ministerstvo spravodlivosti SR listom zo dňa 14.05.1996 č. XXXX/XX-XX/XXXX/V po posúdení žiadosti žalobcu zo dňa 26.05.1993 o odškodnenie podľa § 23 zákona č. 119/1992 Zb. za trest uložený žalobcovi rozsudkom Vojenského obvodového súdu Bratislava sp. zn. 3T/334/81 zo dňa 18.12.1981, ktorým bol žalobca uznáný vinným zo spáchania trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa § 269 ods. 2 Trestného zákona a odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 20 mesiacov. Žiadosť bola vyhodnotená tak, že žalobcovi bolo priznané odškodnenie v sume 21 377 Sk. Priznaná náhrada sa žalobcovi poukázala prostredníctvom sekcie ekonomiky v hotovosti.

6. Podľa uznesenia Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 1Nt/3/2001 Okresný súd Bratislava I rozhodol tak, že podľa § 33 ods. 2 per analogiam zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii sa žalobca zúčastní súdnej rehabilitácie. Uznesenie bolo vydané dňa 02.02.2015.

7. Právny zástupca žalobcu listom zo dňa 18.09.2015 Ministerstvu spravodlivosti SR zaslal žiadosť o odškodnenie a zadošťučinenie. Zároveň si aj vyúčtoval odmenu a paušálne náhrady svojich výdajov, a to za úkony:

1. dňa 4.11.2003 prevzatie veci ku konaniu o sťažnosti pre porušenie zákona a

2. dňa 4.11.2003 podnet ku sťažnosti pre porušenie zákona.

Celkom podľa vyhlášky č. 163/2002 Z. z. išlo o sumu 129,99 Eur a druhej strane tejto listiny je príjmový doklad E č. 9/2015, kde je uvedené, že právny zástupca žalobcu prijal od žalobcu sumu 129,99 Eur. Uviedol, že tento príjmový doklad je podpísaný právnym zástupcom žalobcu, pričom tam nie je uvedené jeho razítko a nie je tam ani uvedený podpis žalobcu, čiže je podpísaný PZ žalobcu, pričom tam nie je uvedený podpis žalobcu.

8. Zo žalobcom predloženého podnetu ku sťažnosti pre porušenie zákona adresovaný na Generálnu prokuratúru SR z roku 2003, zistil, že táto mu dňa 29.01.2004 odpovedala, že na základe podnetu Generálna prokuratúra SR preskúmala zákonnosť rozsudku Vojenského obvodového súdu Bratislava sp. zn. 2Rtv/49/91, ako aj zákonnosť uznesenia Vyššieho vojenského súdu Trenčín zo dňa 12.12.1991 sp. zn. 2RTo/53/91 rovnako ako zákonnosť konania, ktoré týmto rozhodnutiam predchádzalo. Vedúci prokurátor Vojenskej súčasti Generálnej prokuratúry SR zistil, že porušenie ust. § 52 Trestného poriadku v odôvodnení rehabilitačného rozsudku nedošlo. Klient rovnako ani jeho obhajca nenavrhol zrušiť pôvodný rozsudok aj vo výroku o vine a súd už v zrušujúcom uznesení konštatoval len porušenie zákona vo výroku o treste. Pokiaľ ide o druh a mieru nového uloženého trestu odsúdenému nemožno opomenúť, že jeho mandant aj pred súdom vyhlásil, že nenastúpi ani na civilnú službu.

9. Zo žalovaným predloženého dôkazného prostriedku Oznámenia o výsledku predbežného prerokovania nároku zo dňa 17.05.2016, zistil, že tento žalobcovi oznámil, že mu priznáva odškodnenie v sume 1 086,94 Eur. Sumu 129,99 Eur titulom uplatnenej náhrady nákladov právneho zastúpenia v konaní po čiastočnej rehabilitácii nepriznal, nakoľko tento náklad nemal za dostatočne preukázaný. Taktiež nepriznal aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20 000 Eur. Oznámenie o predbežnom prerokovaní bolo doručené žalobcovi dňa 27.05.2016, právnenému zástupcovi žalobcu dňa 24.05.2016, prípadne 27.05.2016 (dátum je nečitateľný).

10. Zo žalovaným predloženého uznesenia č. 1Nt/3/2011 zistil, že bola priznaná právnenému zástupcovi žalobcu odmena a náhrada za právne zastupovanie vo výške 262,53 Eur. Zároveň bola predložená aj plná moc zo dňa 07.03.2011.

11. Súd prvej inštancie nárok žalobcu posudzoval podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Vychádzal z ustanovení § 1, § 2, § 6 ods. 1, 2 a 3, § 20, § 27, tohto zákona, § 18 ods. 5 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii.

12. Na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobca sa svojim žalobným návrhom domáhal náhrady nákladov obhajoby, a to najmä za prevzatie veci ku konaniu pre porušenie zákona

zo dňa 4.11.2003 a z titulu podnetu ku sťažnosti pre porušenie zákona zo dňa 4.11.2003. Zo žaloby je zrejmé, že predmetom tejto žaloby je náhrada nákladov obhajoby, ktoré si právny zástupca žalobcu nemohol uplatniť v rámci rehabilitačného konania vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 1Nt/3/2011. Právny zástupca žalobcu pôvodne vychádzal z toho, že vec žalobcu by sa mala riešiť cestou sťažnosti pre porušenie zákona, čo podložil aj judikatúrou Najvyššieho súdu SR, preto nepredpokladal, že Generálna prokuratúra SR vyhodnotí jeho podnet k sťažnosti na porušenie zákona ako nedôvodný. Podľa názoru žalobcu a jeho právneho zástupcu je právny zástupca povinný v prospech svojho klienta použiť všetky dostupné právny prostriedky, pričom nemôže predpokladať ich úspešnosť.

13. Súd prvej inštancie mal tiež za preukázané, že dňa 4.11.2003 adresoval právny zástupca žalobcu na Generálnu prokuratúru SR podnet ku sťažnosti pre porušenie zákona. Generálna prokuratúra SR listom zo dňa 29.1.2004 oznámila právnenému zástupcovi žalobcu, že k porušeniu zákona v odôvodnení rehabilitačného rozsudku nedošlo. Nestotožnil s názorom právneho zástupcu žalobcu a jeho nárok považoval za neopodstatnený z dôvodu, že úkony právnej služby, ktorých náhrady sa domáhal, boli neúčelné. Vывodil, že v danej veci si žalobca uplatňuje tieto právne úkony bez dostatočného odôvodnenia ich nevyhnutnosti v podanej žalobe. Navyše poukázal na to, že jednotlivé úkony, ktoré právny zástupca v rámci právnej služby zahŕňa do vyúčtovania boli aj skutočne realizované a že prebehli v tvrdenom časovom rozsahu. Poukázal na ust. § 18 ods. 5 zákona č. 586/2003 Z.z., podľa ktorého je advokát povinný postupovať s odbornou starostlivosťou, a teda ak tak nepostupuje nebude mu patriť za úkony, ktoré vykonal odmena. Z oznámenia Generálnej prokuratúry SR zo dňa 29.1.2004, prostredníctvom ktorej bol právny zástupca žalobcu informovaný, že jeho podnet ku sťažnosti bol vyhodnotený ako nedôvodný, mal za zrejmé, že právny zástupca žalobcu v danej veci nemohol postupovať s odbornou starostlivosťou.

14. K odmene za požadované úkony uviedol, že plnomocenstvá žalobcu udelené jeho právnenému zástupcovi JUDr. Ľubomírovi Müllerovi, a to plnomocenstvo zo dňa 11.3.2011 a plnomocenstvo zo dňa 22.7.2015 sú prakticky totožné. Ako vyplýva z uznesenia Okresného súdu Bratislava I zo dňa 4.2.2016 sp. zn. 1Nt/3/2001, žalobcovi bola priznaná už náhrada nákladov a okrem iného aj za úkon právnej služby prevzatie a príprava obhajoby, na základe plnej moci zo dňa 11.3.2011 vo výške 61,75 Eur. Bol toho názoru, že ten istý právny zástupca, ktorého má žalobca od počiatku, nemôže prevziať vec niekoľkokrát za sebou, nakoľko k prevzatiu veci dochádza iba raz a nie je v súlade s dobrými mravmi, ak právny zástupca žalobcu pred každým čiastkovým konaním týkajúcim sa dosiahnutia žalobcovej rehabilitácie opätovne vystavuje novú plnú moc a tým umelo navyšuje trovy konania. Čo sa týka príjmovému dokladu E č. 9/2015 zo dňa 18.9.2015, uviedol, že na tomto doklade chýba potvrdenie o zaúčtovaní pokladničného dokladu v peňažnom denníku a v pokladničnej knihe právneho zástupcu, ako aj podpisový záznam osoby zodpovednej za jeho zaúčtovanie. Nemal v danom prípade preukázané, že suma bola žalobcom zaplatená a právnym zástupcom žalovaného zaevidovaná v peňažnom denníku a jeho pokladničnej knihe.

15. Na základe vyššie uvedených skutočností súd žalobu zamietol z dôvodu, že žalobca v danej veci neunesol dôkazné bremeno a nedostatočne preukázal účelnosť úkonov právnej služby, ktorých sa prostredníctvom tejto žaloby domáhal.

16. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP a žalovanému nepriznal právo na náhradu trov konania s odôvodnením, že mu žiadne trovy v tomto konaní nevznikli.

17. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie žalobca, ktorý žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a jeho žalobe vyhovieť a priznať mu aj náhradu trov odvolacieho konania. Bol toho názoru, že či postupoval pri podávaní podnetu na Generálnu prokuratúru SR s odbornou starostlivosťou, nemožno posudzovať len z jedného vyjadrenia Generálnej prokuratúry SR. Poukázal na to, že v obdobných prípadoch bolo podnetom vyhovené a navrhol ako dôkaz spisy v trestných veciach pre odvolacie konanie. Nemohol za to, že Generálna prokuratúra SR a Ministerstvo spravodlivosti ČR v porovnateľných kauzách podnetom vyhovovali a ním podaný podnet bol odmietnutý. K argumentácii súdu prvej inštancie ohľadom plnomocenstiev zo dňa 11.3.2011 a 22.7.2015, že sú prakticky totožné, uviedol, že to nespochybňuje jeho nárok na náhradu nákladov obhajoby, zvlášť keď predmetom žaloby sú úkony z roku 2003. Uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 4.2.2016 sp. zn. 1Nt3/2001 bolo rozhodnuté o návrhu advokáta žalobcu podľa § 19 ods. 3 zákona č. 119/1990 Zb. v platnom znení na priznanie advokátskej odmeny a išlo o rehabilitačné

konanie z rokov 2011-2015. Za tam účtované úkony mu žalobca nič neplatil a nič za ne touto žalobou nepožaduje. Táto záležitosť je podľa neho medzi advokátom a súdom a žalobcu sa to netýka ani v prípade, že by súd náklady zle spočítal. Uviedol, že predmetom tohto konania sú úkony v roku 2003 v inom konaní, t.j. konaní o podnete pre porušenie zákona. a žiada náhradu za jedno prevzatie zastupovania na základe plnomocenstva zo dňa 4.11.2003. ku konaniu sťažnosti pre porušenie zákona. Uviedol, že žalobca mu na začiatku podpísal 2 alebo 3 plnomocenstvá a keď ich potreboval pre rôzne podania, vystavil mu žalobca nové plnomocenstvá. Žalobca vyúčtované náklady aj zaplatil, o čom predložil aj potvrdenie. Uviedol, že nie je jeho vecou, aby kontroloval, ako jeho právny zástupca tieto účtoval. Zaplatenie preukázateľne vykonaných právnych služieb preukázal pokladničným dokladom, ktorý vystavil a podpísal jeho právny zástupca.

18. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť stotožňujúc sa s jeho odôvodnením, že predmetné úkony nemožno považovať za účelné, keďže právny zástupca žalobcu v danej veci nepostupoval s odbornou starostlivosťou. Uviedol, že účelnosť uskutočnených úkonov je nevyhnutné hodnotiť z pohľadu výsledku, teda účelné sú tie úkony, ktoré viedli k sledovanému cieľu a neúčelné sú tie úkony, ktorými sa sledovaný cieľ nedosiahol. Nie je preto podľa neho potrebné skúmať a vyhodnocovať, či bolo možné predpokladať, že na základe účtovaných úkonov sa sledovaný cieľ dosiahne, je potrebné skúmať, na základe akých úkonov sa sledovaný cieľ dosiahol. Z jeho pohľadu nejde o úkony právnej služby, a to prevzatie veci ku konaniu pre porušenie zákona zo dňa 4.11.2003 a podnet zo dňa 4.11.2003 ku sťažnosti pre porušenie zákona, ktorý bol Generálnou prokuratúrou SR vyhodnotený ako nedôvodný. Vzhľadom na výsledok podnetu ku sťažnosti pre porušenie zákona mal za celkom zrejmé, že predmetné úkony právnej služby nemožno bezpochyby považovať za účelne vynaložené a žalobca tak nemá nárok na ich náhradu od štátu, pretože neexistuje právny základ pre ich priznanie. Žalobca bol zastúpený advokátom, ktorý mal podľa neho posúdiť, ktorým z úkonov právnej služby dosiahne zastavenie jeho trestného stíhania. Poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Co 280/2014 a považoval za bezpredmetný aj návrh žalobcu na doplnenie dokazovania oboznámením sa s obsahom ním uvedených súdnych spisov. Mal za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno na preukázanie mu vzniku škody.

19. Žalobca sa k tomuto vyjadreniu žalovaného vyjadril podaním zo dňa 4.4.2018 podaným prostredníctvom jeho právneho zástupcu, v ktorom poukázal na to, že bol väznený nezákonne a jeho rehabilitácia nebola uskutočnená dôsledne. Nakoniec bol v trestnom konaní plne očistený. Poukázal na Nálezy Ústavného súdu ČR ohľadom rehabilitácií.

20. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie, ktorý nepovažoval za potrebné doplniť ani zopakovať (§ 385 ods. 1 CSP) rozhodol vo veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 CSP, keď dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

21. Žalobca sa svojou žalobou domáhal od žalovaného náhrady trov obhajoby, ktoré mali vzniknúť za úkony poskytnuté mu obhajcom v súvislosti s rehabilitáciou podľa zákona č. 119/1990 Zb., a to za úkony - prevzatie zastúpenia ku konaniu o sťažnosti pre porušenie zákona na základe plnomocenstva zo dňa 4.11.2003 a podnet k sťažnosti pre porušenie zákona zo dňa 4.11.2003, ktorú si nemohol vyúčtovať v súdnom konaní. Tento nárok ako odškodnenie si žalobca uplatnil u žalovaného žiadosťou o odškodnenie zo dňa 18.9.2015.

22. Pre posúdenie daného nároku bolo podstatné, či tento nárok bolo žalobcom možné uplatniť voči štátu, zastúpenému Ministerstvom spravodlivosti SR ako škodu, resp. refundáciu podľa zákona š. 58/1969 Zb. v dôsledku konania o rehabilitácii v zmysle zákona č. 119/1990 Zb. a či ním uplatnené úkony právnej služby poskytnuté žalobcovi jeho obhajcom. V danom prípade odvolací súd nevidel v príslušných ustanoveniach zákona č. 58/1969 Zb. možnosť zodpovednosti štátu za žalobcom označené trovy obhajoby, keď k celkovej rehabilitácii žalobcu nedošlo na základe predmetného podnetu ku sťažnosti pre porušenie zákona podanej obhajcom žalobcu na Generálnu prokuratúru SR dňa 4.11.2003, teda chýba tu priama príčinná súvislosť. Aj z odpovede Generálnej prokuratúry SR zo dňa 29.1.2004 na podnet žalobcu zo dňa 4.11.2003 vyplýva, že k porušeniu ust. § 52 Tr. por. V odôvodnení rehabilitačného rozsudku nedošlo, nakoľko žalobca ani jeho obhajca nenavrhl zrušiť pôvodný rozsudok aj vo výroku o vine, ale len vo výroku o treste a súd už v zrušujúcom uznesení konštatoval len porušenie zákona vo

výroku o treste a v novom konaní žalobca ani túto otázku nenamietal a že obhajca mal zvoliť inú formu postupu a nie podanie podnetu na Generálnu prokuratúru SR. K celkovej rehabilitácii žalobcu tak nedošlo v priamej súvislosti s uvedeným postupom žalobcu, t.j. v dôsledku predmetného podnetu ku sťažnosti pre porušenie zákona podaného na Generálnu prokuratúru SR, v súvislosti s čím si žalobca trov obhajoby v tomto konaní uplatňuje ako náhradu škody voči štátu, ktorý zodpovedá za škodu spôsobenú činnosťou štátnych orgánov. Navyše žalobcom uplatnené náklady obhajoby by nebolo možné považovať ani za účelne vynaložené a preukázané, pričom odvolací súd poukazuje aj na odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolacie námietky žalobcu v tomto smere nepovažoval odvolací súd za dôvodné.

23. Odvolací súd z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vo výroku vecne správny potvrdil.

24. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP a žalovanému, úspešnému v odvolacom konaní, nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko mu v tomto konaní žiadne trov nevznikli.

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).